

Studpuls

Общажка – forever!

Гуртожиток – школа виживання? Таке питання я задала деяким жителям нашого гуртожитку. Хто беззаперечно махав головою, хто казав, що буває по-різному, але були й такі, які повністю з висловом не погодились.

А от на питання: «Чи приходилось вам вживатись з людьми? Іти на компроміс? І, навіть, навчитись готувати їсти та застилати постіль?», – майже всі відповіли: «Так!»

Можливо, для когось це – школа виживання. Адже ми потрапляємо в різні кімнати, компанії, середовища. І не завжди все складається гладко. Не завжди нас зустрічає дружня кімната чи блок з приємними сусідами. Тоді доводиться знаходити вихід, виживати. Але, слава Богу, такі випадки поодинокі. І, навіть, якщо щось не так, завжди можна переселитись в іншу кімнату. А от навчитись жити одному, без допомоги батьків, жити з людьми, у яких досить різноманітні характери, варити обіди, мити посуд, підтримувати чистоту та дружні відносини – ось з чим всі стикаються в гуртожитку. Часто люди навколо помічають, як змінюється людина, коли йде навчатись, особливо в інше місто – дорослішає, стає самостійною. Я думаю, що всі зі мною погодяться, що гуртожиток – це справжнісінька школа життя. Яка не видає нам атестат, але добряче готує нас до майбутнього.

Ірина Бужанська, ФК-61

Интервью с X-ten мамой

Все жители нашего родного общежития – дружная семья. Ну а как же может быть семья без той, кто заботится обо всех, думает, чтобы нам было тепло, светло и уютно. Куда же мы все без нашей второй мамы – Шаминой Елены Юрьевны. А все ли мы знаем о том человеке, который знает о нас практически все?

К: Елена Юрьевна, с какого года Вы работаете в 10-м общежитии?

Е.Ю.: Я работаю в 10-м общежитии с 1991 года.

К: Какое первое впечатление оно на Вас произвело?

Е.Ю.: Ой, просто удручающее.

К: Что изменилось с того времени?

Е.Ю.: Изменилось все, конечно, в лучшую сторону.

К: Когда Вы были студенткой, жили ли Вы в общежитии? Были ли какие-то интересные случаи?

Е.Ю.: Да, я жила в общежитии, только не в нашем. Я училась в Москве. Интересных случаев было очень много. Например, мы строили вьетнамцев в 6 часов утра, чтоб они слушали гимн СССР. Нужно же было заставить их уважать нашу страну. Потом через неделю нам надоело вставать в 6 утра. Мы спим себе спокойно, а они приходят и будят нас. Вставайте мол, гимн уже играет.

К: Как Вы считаете, какие преимущества есть у нашего общежития?

Е.Ю.: Главное преимущество нашего общежития – блочная

▲ Леди Ю.—первая особа 10-го общежития

система. Наше общежитие очень компактное. Ну, и у нас хорошая заведующая)))

К: Что стоило бы изменить?

Е.Ю.: Поведение студентов, чтобы они относились к своему общежитию, как к родному дому.

К: Были ли интересные ситуации за все время Вашей работы в 10-м общежитии? Расскажите о каком-то.

Е.Ю.: Раньше вообще все было гораздо интереснее. Наши студенты выносили в коридор столы, садились вместе, пили чай, кофе, общались друг с другом, играли на гитаре. А сейчас все сидят в своих комнатах и даже не знают, как зовут соседей. Но очень интересно проходят свадьбы.

К: Кто для Вас жители нашего общежития?

Е.Ю.: Вы все – мои дети: хорошие и плохие, разные по характеру. Но я всех люблю и в меру своих сил стараюсь вас воспитать.

К: Что бы Вы пожелали нашим студентам?

Е.Ю.: Здоровья, прежде всего. Успехов в учебе, чтобы не было «хвостов». Любви к окружающим, добра и хорошего отношения к соседям по общежитию.

Ну, а я, в лице всех обитателей 10-го общежития, хочу сказать Елене Юрьевне огромное спасибо за то, что она нас всех терпит, заботится о нас и всегда сияет лучезарной улыбкой и дарит нам хорошее настроение.

Бойко Виктория, ФС-51

Так мы живем в общеаге

- С чего начинается общеага?...
 - С фотки на твоём пропуске.

Все мы разные: веселые и смешные, пьяные и трезвые, злые и добрые, голодные (сытых не бывает), счастливые и не очень. Всех нас объединяют двухэтажные кровати и общие холодильники, длинные коридоры и пластиковые пропуска, «Гетьман» и «Мегамаркет», Поляна и Борщаговка, жажда шары и злые вахтеры.

Мы все жители большой и дружной общеаги – студгородка КПИ. Не важно, на каком ты курсе, в какой книжке ты живешь, стираешь ли носки, моешь ли посуду. Ты все равно один из нас – опора, надежда и защита нашей родины. Ведь общежитие – это не просто временное место обитания, это школа жизни, школа выживания.

Если бы наш маленький студгородок был отдельной деревней, и в ней жило бы сто человек, то 32 жителя были бы девушками, а 68 – парнями. Каждый 4 был бы жителем книжки, 5 из них обитали бы в 10 общежитии, а 13 в «копейке». 60 жителей деревни обожает своих соседей, и только 10 человек готово их убить. 3 человека (О! Счастливики!) даже не знают, кто с ними живет.

В роли добропорядочной милиции в нашей деревне были бы неуловимые мстители, ночные мотыльки, люди в черном – добрые и неподкупные СБ-шники. Как ни странно, но 25 жителей хотело бы встречаться с ними чаще. Только 2 из сотни принадлежал бы к этому высокопоставленному клану и еще 1 жертва из той же сотни являлась бы его женой.

О том, что такое библиотека в нашей деревне не знает 10 человек. 2 человека, знают, что такое библиотека, но дорога в храм науки остается для них большой загадкой. 30 жителей стали вечными должниками книжного хранилища, так как с первого курса у них еще завалялась парочка учебников. Остаток обитателей студгородка готовы заняться в библиотеке чем угодно, с кем угодно и сколько угодно раз: поцелуи, любовь, секс, и даже учеба!

60 товарищей по вечерам коротают свое время за просмотром «Хауса» или «Маргоши» и только единицы остаются фанатами «Санта-Барбары» или «Кармелиты». 270 серий «Дикого ангела» упорно качают из сетки только двое человек. Встречаются и уникалы: любители «Теории большого взрыва» или «Секрета тропиканки».

Лидирующим источником питания для всей нашей веселой деревушки есть «Гетьман». Каждый, хотя бы раз заходил в эту стремную забегаловку, где иногда не работают морозильные камеры и продается просроченная колбаса. Гетьмановская баночка соленой селедки – очередное испытание для студенческого желудка. Зато какое счастье, вынести из хранилища сдобной пищи и алкогольных напитков маленький пустячок. Реже всего неоплаченным остается румяный батон или буханка хлеба. Жвачка «Орбит» и пачка презервативов достается бесплатно каждому 4 покупателю. Остальные жители задаются вопро-

сом: «Нужно ли платить вообще?», и только 3 человека из 100 добросовестно отсчитывают свои гривны за каждый купленный продукт.

Вахта – это наше все. Это фэйс-контроль и дресс-код, это посредники между СБ и нормальным студентом, властелины турникета и липовых документов, богини нелегалов и тех, кто возвращается после часу. Это глаза и уши коменданта, бабушки «божий одуванчик» или мужчины в полном расцвете сил. Именно они решают, кому этой ночью быть или не быть, пить или мерзнуть. У каждого есть свои методы влияния на высших персон. Оказывается, вахтер на ночь стоит совсем недорого: 30 грн. – и он твой. Половина вахтеров требует за свои услуги шоколадные изделия, столько же хотят получить за работу наличными. Трое жителей из 100 подкармливают свой КПП бутербродами, и лишь один уверенно твердит «Коррупції – ні!»

Рацион скромных жителей студгородка не отличается особенным разнообразием, богатством белков, витаминов и углеводов. 5 человек из 100 стабильно питаются «Мивинной», 25 – готовят яичницу (глазунью или болтунью), 35 – заряжаются жаренной картошечкой. И лишь 6 изобретательных КПИшников ходят покушать к соседям. Остальные питаются чем придется и где придется, но 1 из них точно сидит на строгой диете и не ест после 6.

С приходом теплой поры года увеличиваются не только продажи пива в ларечке, но и количество студентов на Поляне. Вопрос: «Секс на поляне: миф или реальность?», – вызывал бурю позитивных эмоций и приятных воспоминаний у всех опрошенных. Пятнадцать жителей нашей виртуальной деревни знают отличные места, пять человек слышало, трое видело, двое готовы поделиться опытом. 30 опрошенных посчитало нас извращенцами (для нас это прозвучало, как комплимент) и еще столько же поблагодарило за отличную идею. Лишь один из сотни практиковал это дело в парке.

Мытье посуды – это ритуал, хорошо забытая традиция и надежда на предстоящий ужин. Сорок человек моют посуду каждый день (наверно, им больше нечего делать или они получают за это деньги). Двадцать пять студентов начинают мыть посуду, как только заканчиваются чистые чашки и кастрюльки, десятеро едят из одной тарелки в целях экономии воды и моющего средства. Только пятеро товарищей оказались самыми гуманными и доброжелательными, они возложили эту почетную миссию на первокурсников.

Кроме соседей в скромных домах жителей деревушки плечу к плечу обитают братья наши меньшие. Самый распространенная и милая зверушка – особая разновидность общеаговской фауны – таракан ручной, дрессированный. Они составляют веселую компанию для 30 домовладельцев. Неприхотливы, компактные, быстро размножаются, доедают остатки еды с невымытых тарелок, устраивают ночные дискотеки в районе холодильника – в общем, живут нормальной студенческой жизнью. «Соседи – твари!», – так воскликнуло 25 человек из 100, еще 20 предпочитают содержать в своих домах моль.

Выяснить в точных цифрах, сколько же пива в среднем употребляет среднестатистический житель деревни, нам, к сожалению, не удалось. Единственное, о чем вещает статистика: половина общеаговских пиво не пьет вообще, зато вторая половина пьет за себя и за первую половину.

А если серьезно..., то в каждой шутке есть доля шутки. Если ты улыбнулся, заполняя нашу анкету, и вспомнил свою нелегкую жизнь в общеаге, если в твоём кармане валяется поцоланный пропуск и ты опять забыл заплатить за проживание, если ты постоянный клиент «Интонации» и вахтерша тебе весело подмигнула сегодня утром, значит ты тоже житель этой веселой деревни под названием «Студгородок КПИ».

P.S: все данные были изъяты совершенно честным путем без применения физической силы. При заполнение анкет ни один студент не пострадал.

Для Вас старались:

Юля Yulson Баранова и Игорь Дорфман

А нам і влітку не сидиться: хочем вчитися!

Перший літній курс BEST у Києві

Що зазвичай роблять студенти влітку? Складають сесію, проходять практику, відпочивають, розважаються, їздять на море, на природу, до батьків, працюють, не роблять нічого... Студенти – члени міжнародної організації BEST майже так само проводять своє літо, але з разом з тим продовжують навчатися, організовуючи та відвідуючи літні курси для молоді.

Навчальний курс BEST – академічна подія, яка відбувається протягом 7-14 днів за участю 23-30 слухачів – студентів з технічних університетів, у яких діють локальні групи BEST. Метою курсу є додаткова вища освіта. Щороку більше 5000 студентів з усієї Європи беруть участь і навчаються на таких курсах.

Влітку цього року локальна група BEST Київ проводить свій перший курс "To the Moon and Back: Airspace Technologies for the Future" ("До Місяця й назад: авіакосмічні технології для майбутнього"). Його слухатимуть 25 студентів з різних європейських країн: Іспанії, Греції, Франції, Польщі, Туреччини та інших. Метою заходу є ознайомлення прогресивної молоді з останніми тенденціями в розвитку авіакосмічних технологій, надання слухачам спеціальних знань з теми, щоб, базуючись на фонових та отриманих знаннях, вони відкрили міжнародний погляд на розвиток галузі.

Лекції, лабораторні заняття, практичні демонстрації, відвідини музеїв на теми розвитку альтернативних напрямків космічної техніки, транспортної авіації, універсальних супутників, безпілотних літаків, повітряних роботів триватимуть з 29 червня до 3 липня. Окрім академічної програми, слухачам пропонується неповторний культурний відпочинок: ознайомлення з традиціями української культури, урок розмовної української мови, відвідання музеїв Києва та оглядова екскурсія по місту, пізнання європейських країн та їхніх культур шляхом спілкування з представниками, демонстрації традицій, музики, їжі та напоїв.

Організатором курсу є київська локальна група BEST. Вона існує з 2007 року в Національному технічному університеті Укра-

їни „Київський політехнічний інститут” і нині налічує 25 активних членів. За час своєї діяльності осередком організовано інженерні змагання для студентів НТУУ "КПІ", культурний обмін з локальною групою м. Гренобль (Франція), кар'єрно-освітню подію "Work'n'Roll", презентацію компанії Life:), локальний рівень Всеукраїнських інженерних змагань.

Проведення літнього курсу є однією з умов подальшого зростання групи. Також ця подія є дуже важливою для розвитку та зміцнення міжнародних зв'язків, підвищення культурного та наукового рівня студентів НТУУ "КПІ". Слухачам із країн Європи дозволяє отримати додаткову освіту та можливість ознайомитися з культурами різних країн, особливо України. Спонсорам – підтримати міжнародний освітній проект та зарекомендувати себе як структуру, що піклується про освіту та розвиток студентів провідних університетів та дбає про імідж України на міжнародному рівні. Перший літній курс BEST у Києві є значним кроком уперед усіх його учасників та організаторів.

Вставка-врізка

Board of European Students of Technology – Рада студентів технічних університетів Європи:

некомерційна і неполітична європейська організація студентів технічних університетів (<http://BESTorg.eu>);

організація, яка діє з 1989 року, налічує 81 локальну групу в 30 країнах Європи;

три локальні осередки BEST–Україна, що успішно діють у Львові, Києві та Запоріжжі;

співпраця з понад тисячею міжнародних компаній; кар'єрна підтримка;

навчальні курси та інженерні змагання, навчальні семінари та симпозиуми, загальноєвропейські освітні проекти за підтримки Європейської Комісії;

взаємозв'язок, співпраця та науково-культурних та інформаційних обміні для студентів найвідоміших технічних університетів Європи.

Шевчук Тарас, ФЛ-82

Святкування дня гуртожитку

В гуртожитку ми не тільки «ботаним» та вчимося жити, але й весело проводимо час. Колись один викладач постійно повторював: «У студента є два свята Новий Рік та кожен день». І це дійсно так! Ми, студенти, завжди знайдемо привід для святкування. День народження улюбленої десятички – це беззаперечно свято і воно в цьому році вдалось на славу!

Кульки, фотографії та інші прикраси... Десяточка була вбрана, як справжня іменинниця. Зраночку всім підняли настрій червоні кульки на дверях кожного блоку.

Після пар на паркеті влаштували розважальне шоу, КВЕСТ, турнір по дарсту, твістер, різноманітні конкурси, музика – підняли настрій не тільки ведучим та учасникам, а і всім, хто в цей час був на паркеті. Навіть прохожі звертали увагу, посміхались, і зупинялись подивитись на святкування. Не зміг втрима-

тись і робочий персонал гуртожитку, майже всі виходили подивитись на задоволених студентів.

Після паркету всі дружно перебрались в «Інтонację». А біля X-top залишились малюнки від креативних жителів, де не обійшло і без святкового торту, і без надпису «З Днем народження!». Дуже прикро, що все веселе та добре швидко закінчується. Дякуємо організаторам за таке прекрасне, незабутнє свято!!!

Ірина Бужанська, ФК-61

Гимн общаги

Площадки волейбольные и ёлки треугольные
Из окон общежития видны.

Вахтёры недовольные, сожители подпольные
Встречают нас у входа все они.

Соседи, тем не менее, соседи, тем не менее,
Чуть ближе, но всё также холодны.

И как в часы затмения, и как в часы затмения
Ждем пару и цветные видим сны.

Пусть снятся нам большие небоскрёбы,
Уютный дом, трехкомплексный обед.
Но вновь придем все по тропе знакомой
В десятку на любимый парапет.

И мы идем дорожками подкошенными ножками
С работы, дискотеки или с пар.

Голодные, уставшие, нетрезвые, не спавшие
Под светом фонарей и тусклых фар.

В какой-то дымке матовой общажечка десятая,
Знакомый и любимый парапет.
Твой пропуск поцарапанный касанием уматовым
Откроет суперновый турникет.

Пусть снятся нам большие небоскрёбы,
Уютный дом, трехкомплексный обед.
Но вновь придем все по тропе знакомой
В десятку на любимый парапет.

Сл. Юля Yulson Баранова.

Асфальтний спорт

Сьогоднішня стаття буде асоціюватись з темою номера – святкуванням дня гуртожитку.

Що ж, на мою думку буде доцільно розповісти про те, що ми бачимо на території університету, тобто про роликів ковзани.

Дуже добре, що ми маємо місця, де можна проводити час займаючись на роликів ковзанах, адже по території університету є асфальт для звичайного катання на роликах, так би мовити для відпочинку, але й також на роликах можна катати «агресив», тобто проїжджаючи якийсь парапет не просто проїхати повз нього, а наприклад «замутити» щось на нього, чи через нього, тобто те, що Ви захочите з ним зробити, тут привілює лише ваше вміння, думка і бажання.

Що ж, окунемося в історію. Цей «винахід» був придуманий ще в 1760 році. Але користування масове, як таке було розпочато лише в 1850 роках. Колеса на роликів ковзанах можуть бути розташовані попарно або на одній вісі. Їх може бути від 2 до

5. Також у роликів є гальма, куди ж без них. :)

А люди, які катають на роликах називають ролерами.

Хтось називає ролерів представниками субкультури, інші зараховують їх до спортсменів. На мій погляд, ролери - це міське плем'я, поєднане одним стилем життя, деяким фанатичним відношенням до свого заняття, і з певним місцем знаходження. Для цієї групи людей ролики - стиль життя, любов, метод самовираження і переходу через кордони себе та суспільства.

Роллерам потрібний захист, щоб при падінні не було дуже відчутно біль (так як на малюнку дівчинка радісна). Захист, який Вам потрібен залежить від того який вид ви катаєте. Захистом вважається щитки на голені, на лікті, на коліна, на голову, на бедра, на руки.

Також є ролики для хокею, позашляхові. Позашляхові відносяться до екзотичних. Також треба взяти для себе рюкзак для роликів, щоб можна було перевзутися і піти (прогулятися) пішки.

Як на мене, катаючись на роликах можна позбутися якихось надокучливих місць де постійно буваєш. Просто їхати вперед, назустріч вітру....

Руслан Карпов ФМ-51

Над випуском працювали:

Редактор:

Тарас Шевчук, ФЛ-82

Помічник редактора:

Юлія Баранова ФС-41

Журналісти:

Ірина Бужанська, ФК-61

Вікторія Бойко, ФС-52

Руслан Карпов ФМ-51

Ігор Дорфман, ФА-51

Верстка та дизайн:

Тарас Шевчук ФЛ-82

Редакція може не поділяти думку

автора, проте не може позбавити

його права бути почутим.

З ідеями, пропозиціями та побажаннями звертайтеся за тел. 8-097-762-71-38,

8-068-577-52-50

ІСQ: 378-101-303, 916-260

julson1@yandex.ru,
shevchouk@gmail.com

Колишні жителі гуртожитку

Готвянський Юрій Якович (викладач ІФФ)

Для нас гуртожиток був як казка! Ну, що таке своя кімната, своя ванна кімната, коли люди жили у комуналках? Головним нашим законом була ідеальна чистота у кімнаті, у ванній, на кухні. Готували ми разом. Жили за законами, які без слів були встановлені у кімнаті. У 12 годин вимикалося світло. Якщо комусь ще треба було вчитися, то він ішов у робочу кімнату, адже розклад дня у кожного був різний: кому треба було рано вставати на роботу, хто спав довго. Ми встигали і підробляти у вільний час, і відпочивати. Найбільше мені запам'яталися свята у гуртожитку. Все було так масштабно і грандіозно, дружно і цікаво.

Всі мої одногрупники, хто жив у Києві, намагалися потрапити на свято у гуртожиток. Колись я повернувся із Італії і привіз звідти плакат, яких у нас ще не було. До гуртожитку прийшла перевірка, побачили цей плакат, але нічого мені не сказали, бо я дуже добре вчився і відрізнявся відмінною поведінкою.

Вова (власник буфету у 9-ці)

Життя у гуртожитку дуже веселе. Я жив у 4-15, виселився у 2004 році. З того часу ще нічого не змінилося. Колись я прийшов до дівчат у кімнату і розмалював їхні білі шпалери томатним соком.

Тарасюк Світлана Володимирівна (викладач

ІФФ)

Я жила в гуртожитку у 1984-1998 роках, у кімнаті 5-16. Життя в гуртожитку - це романтика. Є свої плюси, є свої мінуси, у всіх різний характер, своє виховання, своя культура. Колись прийшли ми з дискотеки, вирішили прийняти душ, а у нас на перегородці між туалетом і ванною поклали чавунну кришку від бачка. Зайшла я у ванну, включила воду. Миюся і чіпляю рукою цю кришку, вона падає і розбиває унітаз. Це був шок, причому не тільки в мене, а і в моїх сусідів. В ті роки важко було десь купити сантехніку, тому ми місяць тинялися по сусідам. Такого моменту, мабуть, більше не було в нашому гуртожитку.

Я завжди кажу студентам, що гуртожиток - це другий дім. Треба робити такі умови, щоб було приємно і тобі і оточуючим. Щоб ваша кімната була райським куточком.

Кравченко Марина Олексіївна (викладач ІФФ)

Коли я жила у гуртожитку, то на 2-му поверсі був готель, на 3-му жили дівчата, на 4-му хлопці, а на 5-му жили іноземці. Це були 1969-1971 роки. У нас в кімнаті було 4 дівчинки. Гуртожиток був новий, тільки після ремонту. Для мене проживання в гуртожитку було чимось дуже незвичайним. Я до того не уявляла як буду сама про себе піклуватись. А найбільше мені запам'яталося, якими дружніми були ливарники. Вони все робили разом, і завжди проводили час дуже весело.

Вікторія Бойко, ФС-52